

TORONYIRÁNY

XVIII. 23.

2024. június 9.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 10. vasárnap

Jézus tanítása a körül forog, hogy az Atya az igazi életet őáltala akarja adni az embereknek. Azért teheti meg, mert különleges módon birtokolja ezt az életet: „Amint az Atyának élete van önmagában, úgy megadta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában” (Jn 5,26). Egészen az Atya által él, azért osztogathatja az örök életet. Birtokolja Isten Lelkét, azért az élő víz forrása lehet mindenki számára (Jn 7,37). Az Atyától küldetést kapott, hogy az élet szerzője legyen: „Atyámnak az az akarata, hogy mindenki, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen, s hogy én feltámasszam az utolsó napon” (Jn 6,40). Mint jó pásztor azért jött, hogy övéi bőségben birtokolják az életet. Küldetését azon az áron is teljesíti, ha saját életét kell odaadni juhaiért (Jn 10,11). Az emberek azáltal részesednek az ő életében, ha hisznek benne és ha áldozati testével és vérével táplálkoznak. Ezekkel szemben elkötelezi magát, hogy az utolsó napon feltámassztja őket (Jn 6,54).

Küldetésének van egy egészen különleges mozzanata: azért jött, hogy az embert az Atya gyermekévé tegye, illetve, hogy létrehozza az atya-gyermek párbeszédét Isten és az ember között. Hirdeti, hogy az Atya gyermekévé fogadja mindazokat, akik keresik az igazságot, akik békességesek, akik az irgalmasságot gyakorolják és akik őbenne hisznek. Viszont az embert is felhatalmazza, hogy az ő nevében Atyának szólítsa az Isten és gyermeki bizalommal járuljon eléje. Ez az Atya nem ad követ gyermekének, ha az kenyeret kér tőle. A házában sok a lakóhely, s Krisztus a halálában is azért tér vissza az Atyához, hogy lakóhelyet készítsen övéinek. Láttuk, hogy az ószövetségi hit milyen reményt adott: Isten nem feledkezik meg azokról, akikkel párbeszédet kezdett és akikkel szövetséget kötött. Krisztus ezt a kapcsolatot tökéletességre emeli.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Ter 3,9-15** Isten Megváltót ígér és küld a szabadságával rosszul élő, saját jövőjét ellehetetlenítő embernek.
- 2. 2Kor 4,13-5,1** Ha földi sátrunk összeomlik, Istentől kapunk örök otthont, melyet nem emberi kéz épített.
- 3. Mk 3,20-35** Jézus saját családtagjainak mondja mindazokat, akik nyitott szívvel keresik Isten akaratát, és aszerint cselekednek.

Jézus és övéi

A 23. versben az evangélium eddigi leghosszabb beszédét kezdi meg Jézus, ezzel megmutatva, hogy a téma, küldetésének eredete és a gonosztól való elhatárolódás nagyon fontos számára. Szavainak lényege, hogy nem egy erősebb démon, hanem a legerősebb hatalom, Isten az, aki itt cselekszik. Az elbeszélő a parabolé kifejezés többes számát használja (vö. 4,11), s a legein – „mondani” ige imperfectum alakjával huzamosabb tanítói megnyilatkozásra készít. A „parabola” a héber masal szónak megfelelően az egyes helyeken jelenthet hasonlatot, példázatot, közmondást, példabeszédet, jelképet, párhuzamot vagy szabályt is. Jézus „őket” „hívta magához”, s ismét kissé bizonytalan, hogy a későbbi helyzetekhez hasonlóan a tanítványokra (vö. 8,34; 10,42), vagy a jelenlegi szövegösszefüggésnek megfelelően az írástudókra kell gondolnunk. Márk azonban rendesen jelzi, hogy kihez beszél Jézus, így minden valószínűség szerint arról van szó, hogy Jézus türelmes, alapos szavakkal, szinte békülékeny gesztussal újra azon van, hogy ellenfeleit meggyőzze. Az első mondásort a sátánra tett utalás fogja keretbe, a másodikban a bűnök megbocsátása, illetve a káromlás témája ismétlődik. A koncentrikus szerkezet a szónoklás természetes formája, amennyiben a felvetett kérdéseket a beszédben meggyőzően meg kell válaszolni. A felvetett témákhoz való visszatérés a beszélőt is segíti mondandójának rendszeres és teljes kifejtésében. Jézus szavainak erejét az első mondásorban stilisztikai szempontból a „nem képes” (ou dünatai) fordulat ismétlése fokozza, a másodikban pedig az ünnepélyes „Bizony, mondom” formula, majd az egyetemes érvénnyel megfogalmazott kijelentések (minden; bármilyen; mindaz, aki). Az önmagában megosztott ország, illetve ház hasonlataival Jézus az ellenfelek állításának képtelenségét, belső ellentmondásosságát tárja fel. A gonoszság eredménye – tehetnénk hozzá Jézus szavaihoz – természetere szerint ugyan az állandó megosztottság, így a gonosz belső meghasonlása önmagában nem volna meglepő. Csakhogy Jézus valóban kiűzi a gonoszt, cselekvése az istentelen hatalom tényleges visszatorzulását eredményezi. Tényleg lerombolja a gonosz uralmát és házát, és személyesen megvalósítja, ami eddig lehetetlen lehetőségként, belső ellentmondásként merült fel csupán. A 28-29. versben azután félre teszi a képes beszédet, és teológiai fogalmakat használ: megbocsátás, bűn, káromlás, Szentlélek, örökkévalóság. Isten egyetemes irgalmának csak az szabhat határt, aki azt nem fogadja el.

Nincs olyan bűn, amely természete szerint megbocsáthatatlan volna. Ténylegesen azonban nem bocsáttatik meg az a bűn, amely elzárja magát Isten irgalmától, a Szentlélek vezetésétől, aki a bűnbánatra indít. Jézus szavai immár az ellene támadókra mutatnak, s ezzel a rövid beszéd érvelésének csúcspontjához érkezik. Isten küldöttének szabadító művét a gonosz ármánykodásának nevezni, azaz Isten tettét az istentelenség győzelmének tartani nyilvánvalóan ilyen káromló bűn. Aki így tesz, magában már elutasítja az Istentől érkező megbocsátást és szabadítást. Jézus nem végleges ítéletet, hanem igen komoly intést fogalmaz meg, amely Isten és a gonosz ellentétére épül. A gonosz, a sátán ugyanis éppen így vétkezik: látva Isten jóságát, rossznak vélte azt, örökre elfordult tőle, s így örökre kárhozott lett. Jézus azért tárja fel ennek a bűnnek a sötét mélységét, hogy elfordítsa tőle hallgatóit. A 30. vers visszautal arra a vádra, amelyet az írástudók fogalmaztak meg a 22. versben. A 31. verssel az elbeszélő visszatér a történet másik szálához, Jézus családjának érkezéséhez és szándékaihoz. Most már azt is megtudjuk, hogy pontosabban kikről van szó. „Övéi” alatt anyját és testvéreit kell érteni. Az „anya és testvérek” szópár különböző birtokos névmásokkal ismételtlen visszatér majd a következő versekben is, ahol előbb továbbadják Jézusnak a hírt, hogy keresik őt, majd ő tesz fel kérdést, s arra maga válaszol is, mégpedig kétszer megerősítve, pontosítva válaszát. A megismételt, vissza-visszatérő mondatok és kifejezések lelassítják az elbeszélést, s az olvasótól azt követelik, hogy maga is keresse a választ az elhangzott kérdésekre, illetve fogadja el azt a választ, amely az elbeszélés lezárását jelenti. A 32. versben néhány szövegtanú „nővéreket” is említ, ám ezt könnyen tekinthetjük a 35. verssel vagy a 6,3-mal való harmonizálás eredményének. „Jézus testvérei” alatt minden nehézség nélkül érthetünk unokatestvéreket, közeli rokonokat, az ókori világban szorosabb egységben élő nagycsalád tagjait, esetleg József korábbi házasságából született gyermekeket. Az ókori hagyomány túlnyomó többsége úgy értelmezi az evangéliumok idevágó kijelentéseit, hogy Jézus Mária egyetlen gyermeke, aki nem emberi és természetes módon Józseftől, hanem Isten különleges kegyelmi beavatkozásának gyümölcseként születik meg, valóságos emberségben. Jézus családtagjai megérkeznek, de nem mennek be, hanem kívül (exó) maradnak. Nehéz eldönteni, mennyire szándékosan, de kétségtelenül távolságot tartanak Jézus tanításától, attól a felfogástól, amit képvisel. A 32. vers szerint a tömeg egyszerűen visszahangozza a tényeket, ezért nemigen lehet eldönteni, hogy szimpatizál-e Jézussal, vagy sem. A jelenlévőket a továbbiakban mindenesetre olyan helyzetben látjuk Jézus körül, ami inkább a vele való egységet hangsúlyozza. A kint várakozókra és „keresőkre” tett utalás ezért nem annyira kihívás vagy esetleg gúnyolódás, inkább talán egyfajta kérdés rejlik benne. Mit fog tenni Jézus, kit választ majd? A családját, vagy az őt hallgatókat? A hallgatóság és Jézus között folytatott párbeszéd szerint Jézus egy harmadik viszonyítási pontot választ: magát Istent. Az elbeszélő immár nem tér vissza a kint állókhoz, egyedül azt figyeli, mit tesz, és mit mond Jézus. Ő pedig teljesen tudatosan cselekszik, világosan lát és fogalmaz, ezért mielőtt válaszolna, „körbetekint” (periblepomai). Tekintetében a hallgatósága iránti szeretetet, az őt figyelmesen hallgatók elfogadását, sőt bizonyos értelemben kiválasztását is sejthetjük (vö. 10,21 – „ránézett, és megkedvelte”). Irodalmilag mindenesetre pillanatnyi késleltetésről van szó, amely előkészíti és még hatásosabbá teszi a 34a, majd a 35. versben bővített formában, fordított sorrendben közölt mondatokat. A befejező mondas formailag a 29. versre emlékeztet, s mintegy ellensúlyozza is annak negatív kicsengését. Az „Isten fia” címet a zsidó hagyomány alkalmazta azokra, akik megtartották Isten akaratát, azaz engedelmessé váltak neki. Az előző vádakkal szemben Jézus azt állítja magáról, hogy ő is Isten akaratát teszi, s ezért mindazok a testvérei az istengyermekségben, akik ugyanígy cselekszenek. Mivel pedig mindez tanítás közben hangzik el, éppen azokra mutatva, akik őt hallgatják, azt mondhatjuk, hogy Isten akaratát most már Jézust hallgatva lehet megismerni.

Martos Levente Balázs

Nem leszek ideges! (3.)

Első rész

Jellemismeret

Az igazság megszabadít benneteket. (Jn 8,32)

A vérmérsékletek hármias felosztása

Az érzések emellett lehetnek tüzesek, forrók, de lehetnek hidegek, lefokozottak is. A tüzes-szangvinikus vérmérsékletre általában egyszerűen azt mondják az emberek, hogy szangvinikus; és aki hidegnek látszik, arra azt mondják, hogy flegmatikus. Viszont ugyanezekkel a kifejezésekkel jelöljük meg a különböző vérmérsékleteket is. Ez a vérmérsékletek kérdésének tisztázását igen megnehezíti, sőt lehetetlenné teszi. Látni fogjuk, hogy a kolerikus és a melankolikus típus is lehet tüzes, meleg vagy akár hideg is, anélkül, hogy ez alapirányán változtatna. Ha például egy közép-vagy felsőrajnai kolerikus-melankolikus embert egy ugyanilyen vérmérsékletű alsórajnaival hasonlítunk össze, azonos alapirányuk ellenére erősen fognak különbözni egymástól. Az előbbi tüzes lesz, az utóbbi hideg. Az egyikre azt mondják majd hogy szangvinikus, a másikra azt, hogy flegmatikus, bár mindkettőjük kedélyvilága mély, nem pedig lapos.

Az eddig használatos megjelölések tehát elégtelenek ahhoz, hogy a vérmérsékleteket, mint az érzelmi erők alapirányait, s azok számtalan árnyalatát megkülönböztessük egymástól. Ha minden tónust, minden színt más néven akarnánk nevezni, annyi vérmérsékletet kellene feltételeznünk, ahányféle kedélyárnyalatot ismerünk. Az érzelmek színezetén kívül megfigyelhetjük a vérmérsékletek legkülönbözőbb fokú ingerlékenységét, érzékenységét is, a túlérzékenytől egészen a tompán érzéketlenig. A kolerikus és melankolikus típus gyors, elhamarkodott, fegyelmetlen, agresszióban megnyilvánuló túlérzékenységet általában a szangvinikus típus sajátságaiával tévesztik össze.

Ha pontosan meg akarjuk határozni a vérmérsékleteket, mindenekelőtt az alapirányt, majd az egyéni színezetet s az érzelmek ingerlékenységi fokát kell megfigyelnünk. Ha gondosan figyeljük meg az alapirányokat, látni fogjuk, hogy a flegmatikus a maga lapos, de hűvös, vagy akár tompa kedélyvilágával csak színben és ingerlékenységben fog különbözni a szangvinikustól és nem alkot külön vérmérsékletcsoportot. Ezért nem a megnyilvánulás alapján határozom meg a vérmérsékletet. A szangvinikus megjelölésbe belefoglalom a lapos kedélyt, de nem foglalom bele a színezetet vagy az ingerlékenységet.

A mélyebben fekvő erőteljes érzelmekkel bíró típust, amelynek érzései mintha a belső érzéki benyomásokhoz tapadnának, s a lelket erősen megmozgatják, kolerikusnak mondom egészen függetlenül attól, hogy forrók-e vagy hidegek-e az érzelmei. Ha azonban ezek az érzelmek nehezek, nyugodtak, merevek és lassan nyomulnak bele a lélek mélységeibe, mintha csak valami súly húzná le őket oda, hordozóit a melankolikusok csoportjába sorolom be annak előrebecsítésével, hogy a melankolikusnak is rendkívül sok színe, árnyalata van.

A három alapirány ismérvei

A lapos, energikus és súlyos kedélyvilág érzelmi erőinek három alapiránya a külső cselekedetek különbözőségében világosan megmutatkozik.

A szangvinikus típus általában külső érzékeire, a melankolikus belső érzékeire, a kolerikus mind a kettőre épít. A szangvinikus ezért inkább érzéki emlékező tehetségével, a melankolikus inkább érzelmein keresztül működik; ez utóbbi emlékezőtehetsége élményeire irányul. A kolerikus viszont inkább értelmével dolgozik; emlékező tehetsége az értelmi megismeréseket rögzíti. A szangvinikus beéri a közönséges célokkal, a kolerikus az eszmények vonzzák, a melankolikus az eszményiség eszménye, a magasságok legmagasabbja, a jó dolgok legjava felé törekszik. A szangvinikus akarata mozgékony, mint az érzélem, de álhatatlan és gyenge; a kolerikusnak erős és bátor az akarata, és csak erősödik az akadályokkal szemben; a melankolikus akarata merev, s azt gyakran konokság, de éppen olyan gyakran kishitűség kíséri. A szangvinikus hamarosan feladja elhatározásait, abbahagyja munkáját; a kolerikus energikusan tör célja felé, jó szervező és vezető; a melankolikus a lassú, de lelkiismeretes, hűséges, állhatatos, szívósan kitartó munkás. A szangvinikus derűs külsejű és jóindulatú, a kolerikus, komoly külsejű és önző, a melankolikus komor külsejű és makacs.

Az ember szeme gyakran a vérmeérséklet hűséges tükre. A szangvinikus szeme nagy, szabad, sugárzó, nagyon mozgékony; pillantása élénk, vidám, jóságos. A kolerikus szeme tüzes, csillogó, mozgékony; pillantása nyílt, átható és határozott. A melankolikus szeme rendszerint le van sütve vagy nyomott, kevésbé élénk, álmodozó vagy túlérzékenység esetén szúróan merev, de leggyakrabban rendkívül mélyen fekvő. A szangvinikus járása könnyed, tagjai, de különösen feje és karjai nyugtalanok, élénkek; gyors mozdulatai szinte suhannak. A kolerikus járása energikus, lépése határozott, tartása büszke, imponáló, parancsoló. De van benne néha valami mesterkélttség. A melankolikus járása komoly, méltóságteljes, lassú, kimért, megfontolt, de nem lusta; fejét nyugodtan tartja, néha kissé előreejt. A melankolikus nem mesterkelt; tartásában több a méltóság, mint a büszkeség.

A vérmeérséklet leginkább bizonyos alkalmaknál árulja el magát. Ha a szangvinikus ember prédikációt, vagy előadást hallgat, a külsőségeket, a járulékokat veszi észre; a kolerikus a tartalom lényegét fogja meg, a melankolikus pedig a hibákat szögezi le. A szangvinikus ünnepi vacsoráról, a komikus dolgokról, a kolerikus esetleg túlozva a reá nézve megtisztelő, dicsőséges dolgokról beszél, a melankolikus kritizál, a felsüléseket mondja el. A szangvinikus örül, ha valami megbízást kap és hiúságában büszke ha szerepelhet; a kolerikus megtisztelőnek érzi, ha megmutathatja képességeit; a melankolikus nyugtalanítja, hogy vajon tisztességgel tesz-e majd eleget megbízásának. A szangvinikus a magasabb állásúakkal szemben felszabadult, sőt néha tolaodó; a kolerikus nyílt és kimért, a melankolikus bizonytalan, félszeg, vagy ostoba; csak utólag jut eszébe, amit helyesen mondania kellett volna. A szangvinikus a tisztasággal szembeni kísértésben játszik az érzéssel, a kolerikus lenézi, mert közönségesnek találja, a melankolikus megijed, eltúlozza a veszélyt és elkomplikálja az esetet. Egy gyanú vagy szeretetlen gondolat felébredése esetén a szangvinikus könnyen átsiklik a dolgon; a tüzes kolerikus kimondja, amit gondol, mindenkinek megmondja a véleményét. A melankolikus töpreng rajta és hamarosan feketén, sötéten lát mindent.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Alamizsnásmester (1.)

Irodalmi emlékeket keresve ki gondolná, hogy a modern lélek kéréseire-kérdéseire az egyik válaszadó a Szent Antalhoz is sorokat intéző Ady Endre — és éppen Pádua csillagához szóló versében:

„Mikor tudom, hogy
Vagyok az, aki voltam
S mikor az Ember
Jól be- és kitomboltan
Fetreng és őrzöng,
Száguld és szenved,
Hadd imádjam meg,
Én, a kálvinista,
A páduai Antal,
A szentet.
Óh, drága szent, Te,
Ki megholtál,
Mielőtt baj lett volna
S aki oly okos voltál,
Hogy még máj butáknak
Is te adsz okosságot,
Nézz rám:
Íme, rajtam az átok.
Voltam Szent Antalja
Szép gondtalan időknél,
Voltam valaki-kijűk
A nőknek.
Voltam apostol
És próféta is,
Szent Antal, ősem
Kár, kár, ami történik,
Kár, kár és hamis,
Ma minden hamis.
Tán az is, amit mondtam.”

A bizakodón bevalló, s keserű sorlanc az Istennel imádságosan vitázó, gyöttrődő költő gyönyörű azonosulása azzal, aki a maga idejében valóban okos volt. Okos és tisztá. Ki ne vágyná ezt a bölcsességet? Ady azt is érezte az egyszerű ferences nyomán, amit Petrarca, a költő a XIII. század Padovájáról írt annyi ellentétet látva: „A táj még mindig vérzik a sebektől.” Amint az ember, aki a legnagyobb sebzője — önmagának. Antal(ká)ról hazai tájon ezt mondták: „Az Egyház fő alamizsnásmestere”. A hatása — annyi század múltán — (Ady igazolja) szinte megmagyarázhatatlan. Az II Santo (A Szent) páduai templomának bejáratánál Mantegna műve (Antal és a Szent Szűz) előtt nem csupán a „magyar sámán” utolsó hajóin töpreng a vándor-magyar (ezekben jelenik meg Ady a Szentről ábrázolt vágy-alakja), hanem hazai sorskérdések tömegében mind a hajók, melyek a történelem vízén úsznak-sodródhatnak. Hogy ne kíváncznék ide még Bonaventúra, a ferences teológus Antal-zsolozsmája, amely az irodalmi kincsű Aranykorona imádságos könyvben „magyarra fordítva áll”: „Ha csudákat keressz: halál, vétek, ínségek, ördög és bélpoklosság szaladnak; a betegek egésségekre felkelnek. Engednek a Tenger és fogságok: romlott tagjokat, és elvesztett marhájakat kéri és megnyerik ifiak és vénék...” Rejtett beszéd lenne már a mi időnkben? A fogalmak köre kitágul, behelyettesíthető e kor, minden „nyavalyával”!

† Tóth Sándor

hírek információk

Június 7-én rendezték meg a IV. Mentor-Katekéta Konferenciát a Szeged-Csanádi Egyházmegye Katechetikai Intézete (SZEKI) szervezésében. A konferenciának a Gál Ferenc Egyetem adott helyet. A délelőtti előadások és a délutáni műhelyfoglalkozások a mentori munka fontosságát hangsúlyozták. A konferencián részt vettek az egyházmegye területén közel 10 éve működő mentorok és az egyházmegyéék küldöttei.

A Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató és az ÁGOTA Alapítvány „Mert egyszer felnőnek” - Fiatal felnőttek a gyermekvédelmi szakellátásban című Országos Gyermekvédelmi Konferenciát szervez 2024. június 13-án a Szent Gellért Fórum rendezvényközpontjában. A szakmai rendezvény a nevelésülöknél és a gyermekotthonokban élő nagykorúvá váló és már felnőtté vált fiatalok ellátásának aktuális kérdéseivel foglalkozik. A konferencia célja, hogy körbejárja azokat a lehetőségeket, melyeket a fiatal felnőtteknek szóló ellátás nyújt, bemutatni egyedi, innovatív megoldásokat, valamint új szempontok szerint átgondolja az utógondozói ellátás kérdéskörét.

Ünnepi hálaadó szentmise keretében búcsúztatják a tanévet a Gál Ferenc Egyetem oktatói és hallgatói június 14-én, pénteken 11 órai kezdettel a Székesegyházban.

A tanév végén közel negyven Szegeden végzett diák veheti át a diplomáját. A tanévzárón a díszdiplomásokat is köszöntik, továbbá kitüntető címetek adnak át az Egyetem munkatársainak, hallgatóinak, illetve gyakorlólhelyeinek.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Katechetikai Intézete (SZEKI) szervezésében kerül sor június 14-én a katekéták részvételével a 2023/24-es tanévzáró ünnepségre. A program során az egyházmegye katekétái egy informatív előadást hallgatnak közösen, majd az egyházmegyében kialakított katekéta körzetek felosztása szerint, műhelyfoglalkozásokon osztják meg egymással a tanév során szerzett tapasztalataikat. A program zárásaként hálaadó szentmisén vesznek részt a hitoktatók. A szentmise keretében kerül sor a Pro Catechesi-díjak átadására is.

A szegedi Szent Gellért Szeminárium VI. éves növendékét, Gál Szabolcs diakónust június 15-én, szombaton 10 órakor a Székesegyházban pappá szenteli Kiss-Rigó László püspök. Az örömteli eseményre szeretettel várják az egyházmegye közösségének tagjait.

Június 15-én, szombaton egyházközségi juniális lesz a Katolikus Házban. Részletek a kihelyezett szórólapon és honlapon található.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont szeretettel invitál minden kedves érdeklődőt június 21-én 19:30-ra egy borral kísért várostörténeti vezetésre a Szegedi Dóm nyugati tornyába. A 302 lépcsőfokon megközelíthető, 46 méter magasságban lévő kilátószintet elérve a főszerep az esti Szeged panorámájáé, a város történetéé, valamint a Pannonhalmi Bencés Főapátság és a Veszprémi Érseki Pincészet címzetes boraié lesz.

A Szeged-Belvárosi Plébánia hittanos tábort szervez általános iskolás gyerekeknek június 24-28. között. Részletek a honlapon és facebook oldalon.

A „Magyar Himnusz” című vándorkiállítás június 27-ig tekinthető meg a Látogatóközpontban. A kiállításon festőművészek (grafikusok), keramikusok, népművészek, (népi)iparművészek, szobrászművészek, textilművészek, tűzzománcművészek, építész (belsőépítész), fotóművészek és divattervezők közel 100 db alkotása tekinthető meg.

A nyár mind a három hónapjában különleges előadók különleges koncertjeivel várják az érdeklődőket a Dómkerti Zenés Estéken a Filharmónia Magyarország által rendezett koncertekre. Június 22-én Álom az élet (?) címmel a Danubia Zenekar Hámosi Máté karmesterrel és Krzysztof Michalski gordonkaművésszel vezeti a közönséget Schumann és Mendelssohn művein keresztül tündérek, manók, s a varázslat világába és persze a szerelem sem maradhat el.

Július 31-én az Egy Fess Pesti Este-n Kamarás Iván színművész Kéméndi Tamás harmonikajátéka mellett árul el kulisszatitkokokat a 20-as, 60-as évek legnagyobbjairól, miközben elmerülhetnek a filmgyártás aranykorának dalaiban.

Augusztus 16-án, a programsorozat zárásaként a Talamba Ütőegyüttes 8-évszak – Vivaldi feat Talamba című koncertjével repíti el a résztvevőket különböző földrészekre varázsos hangszínekkel és csodás hangszerekkel.

A koncertek 19.00 órakor kezdődnek, esőhelyszín a szokásostól eltérően a szegedi Dóm.

Eső esetén a koncertek 19.30-kor kezdődnek.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.